

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/44/2016
Identifikačné číslo spisu: 7109232839
Dátum vydania rozhodnutia: 28.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7109232839.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MobilStar, spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice, so sídlom Napájadlá 2/A, Košice, IČO: 31 684 351, právne zastúpeného KAIFER advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Fibichova 11, Košice, IČO: 36 861 561, proti žalovanému ŠKODA AUTO Slovensko, s. r. o., so sídlom Sabinovská 6, Bratislava, IČO: 31 347 215, právne zastúpenému Advokátska kancelária NIŽNÍK, spol. s r. o., so sídlom Kováčska 21, Košice, IČO: 36 601 365, o náhradu škody vo výške 283.517,16 eur, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 30Cb/228/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2015, č. k. 3Cob/162/2013-540, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 20. marca 2013, č. k. 30Cb/228/2009-339, Okresný súd Košice I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) žalobu voči žalovanému zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 6.346,61 eura, na zaplatenie ktorého zaviazal zaplatiť žalobcu na účet právneho zástupcu žalovaného do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie opravným uznesením z 26. júna 2013, č. k. 30Cb/228/2009-412, opravil zrejmu nesprávnosť v záhlaví rozsudku uvedením správneho predmetu sporu.

2. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť výpoveďou Servisnej zmluvy uzatvorenej 1. augusta 2004 (ďalej tiež „servisná zmluva“) medzi sporovými stranami, predmetom ktorej bolo poskytovanie opravárenských a údržbárskych služieb na motorové vozidlá zn. Škoda vrátane originálnych dielov za podmienok a spôsobom uvedených v zmluve. Súd prvej inštancie rozhodoval najprv o právnom základe o náhrade škody a ako predbežnú otázku riešil platnosť podanej výpovede zo servisnej zmluvy danej žalobcovi. Predmetnú zmluvu vyhodnotil ako inomínatnu zmluvu v zmysle § 269 Obchodného zákonníka a výpoveď zo servisnej zmluvy z 1. augusta 2004, v zmysle § 266 ods. 1 až 3 Obchodného

zákonníka, vyhodnotil ako platnú z dôvodov, že podpisom servisnej zmluvy sa žalobca zaviazal na trvalé plnenie kvalitatívnych štandardov podľa prílohy č. 1 zmluvy, medzi ktoré patrí aj Certifikácia partnerov Škoda. V bode 1 Smernice Servis SR 3.1/03 definuje kontrolný audit ako audit vykonávaný po certifikačnom, resp. recertifikačnom audite, v dvoch po sebe nasledujúcich rokoch z dôvodu zachovania platnosti certifikátu združenia s tým, že certifikačná perióda je trojročná. Keďže prvý audit žalobca absolvoval 5. mája 2004 a v roku 2007 absolvoval recertifikačný audit, bol povinný absolvovať v roku 2009 kontrolný audit, pričom v zmysle smernice mal nárok na absolvovanie auditu najneskôr do 4. augusta 2009, ktorý však v uvedenej lehote neabsolvoval a neabsolvoval ani opakované audity dohodnuté na 16. septembra 2009 a 4. novembra 2009. Zo samotnej výpovede servisnej zmluvy jednoznačne vyplýva vôľa žalovaného ukončiť zmluvu s okamžitou účinnosťou od doručenia predmetného listu. Výpoveď obsahuje jasné, určité a podrobne uvedené dôvody a ustanovenia servisnej zmluvy, podľa ktorých dal žalovaný výpoveď, ako aj presný odkaz na ustanovenia zmluvy, ktoré boli žalobcom porušené a oprávňujú žalovaného k ukončeniu zmluvného vzťahu. Zároveň poukázal na to, že žalovaný bol písomne upozornený viackrát, že v prípade, ak neabsolvuje audit, bude to zmluvný partner pokladať za podstatné porušenie servisnej zmluvy a môže s ním ukončiť zmluvný vzťah.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 19. mája 2015, sp. zn. 3Cob/162/2013, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdil a žalobcovi uložil nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 1.198,49 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

4. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že predmetná servisná zmluva je zmluvou inomínatnou a neobstojí právny názor žalobcu, že ide o zmiešanú zmluvu, pretože v prejednávanej veci nie sú splnené kritériá podľa § 409 Obchodného zákonníka o kúpnej zmluve, § 652 Obchodného zákonníka o zmluve o obchodnom zastúpení a § 536 Obchodného zákonníka o zmluve o dielo. Odvolací súd ďalej pristúpil k posúdeniu platnosti výpovede servisnej zmluvy z 9. novembra 2009, pričom vychádzal z ust. § 266 Obchodného zákonníka upravujúceho ustanovenia o právnych úkonoch v obchodnom vzťahu. Z preukázaných listinných dôkazov mal za nepochybný úmysel žalovaného zrušiť zmluvný vzťah, o čom mal žalobca vedomosť. Tento úmysel bol jednoznačne a nepochybné preukázaný a z reakcie žalobcu vyplýva, že sa nestotožnil s týmto úmyslom z dôvodu, že podľa jeho názoru neboli splnené kritériá uvedené a dohodnuté v servisnej zmluve. Boli tak splnené podmienky uvedené v § 266 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka o tom, že prejav vôle žalovaného bol nepochybniteľne smerujúci k zániku zmluvného vzťahu, o čom mal žalobca vedomosť. Odvolací súd poukázal aj na skutočnosť, že samotné grafické zvýraznenie pojmu „výpoveď“ predmetnej výpovede servisnej zmluvy z 9. novembra 2009, neznamena, že ide o nedodržanie dohodnutých zmluvných podmienok na skončenie zmluvy. Neobstojí tiež argumentácia žalobcu, že ide iba o takú výpoveď, ktorá nebola dohodnutá zmluvnými stranami (ako dôvod k zániku zmluvného vzťahu), pretože z úvodnej časti výpovede je nepochybné, že ide o aplikáciu článku zmluvy, ktorý upravuje podmienky okamžitej výpovede. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne, v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že: v konaní došlo k vade podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.); konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu (alternatívne aj rozsudok súdu prvej inštancie) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť a dôvodnosť dovolania z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Postup súdu, v dôsledku ktorého došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom videl najmä v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu. Poukázal na to, že v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku absentujú jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, ktoré namietal už v prvoinštančnom, ako aj v odvolacom konaní, pričom odvolací súd sa námietkami žalobcu, relevantnými pre riadne zistenie skutkového stavu a pre správne právne posúdenie veci nezaoberal, resp. ich neposúdil a rozhodol o odvolaní bez odpovede na

tieto relevantné námietky, čím zaťažil rozhodnutie o odvolaní a konaní, ktoré mu predchádzalo tým, že žalobcovi sa odňala postupom súdu možnosť konať pred súdom.

7. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd, v rozpore s ust. § 213 ods. 2 O. s. p., nevyzval strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ust. § 269 Obchodného zákonníka (vo vzťahu k posúdeniu servisnej zmluvy), ktoré pri rozhodovaní súdu prvej inštancie nebolo použité a bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce.

8. Dal dovolaciemu súdu do pozornosti, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku síce uviedol, že dopĺňa odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia o ďalšie dôvody na „zdôraznenie správnosti“ napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.), avšak v skutočnosti odvolací súd de facto doplnil zdôvodnenie rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu, a to o iné skutočnosti, pričom ide o zdôvodnenie, ktoré mal vykonať prvoinštančný súd pri písomnom vyhotovení rozsudku v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd namiesto toho, aby zrušil rozsudok prvoinštančného súdu, tento rozsudok nesprávne potvrdil, čím zaťažil odvolacie konanie inou vadou v zmysle ust. 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko odvolací súd nevykonával nápravu vady konania prvoinštančného súdu v zmysle ust. § 221 ods. 1 O. s. p., ale bez akejkoľvek opory v právnych predpisoch „doplnil“ odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nespĺňal atribúty riadne odôvodneného rozsudku.

9. Dovolateľ mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko odvolací súd zastal nesprávny právny názor, že predmetná servisná zmluva je inomínatnou zmluvou a tiež, že zo strany žalovaného došlo platne k okamžitej výpovedi postupom podľa ustanovení zmluvy. Poukázal tiež na to, že súdy nižších inštancií pri posudzovaní servisnej zmluvy neprihliadli na Nariadenie Komisie (ES) č. 1400/2002 o uplatňovaní článku 81 ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel, v zmysle ktorého sa na základe servisnej zmluvy vykonávalo poskytovanie opravárenských a údržbárskych služieb.

10. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť. Skonštatoval, že žalobcom namietaná tzv. iná vada a tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú, pričom žalobca v dovolaní svojimi argumentami nepreukázal, že by mu mala byť postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

12. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, (t.j. za účinnosti O. s. p.) dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

13. Dovolaním bolo možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

14. Podľa § 238 O. s. p. platilo, že ak dovolanie smerovalo proti rozsudku, bolo prípustné: proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho

súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné bolo aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (ods. 3).

15. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky ani jedného z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. vyvodit' nemožno.

16. Dovolanie žalobcu by bolo prípustné iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

17. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

18. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie (viď R 111/1998) považovala nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

19. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

20. Dovolací súd dospel k záveru, že v predloženej veci nejde o výnimku uvedenú v druhej vete stanoviska občianskoprávneho kolégia č. 2/2016, pretože rozhodnutia súdov nižších inštancií zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlili. Z odôvodnenia rozsudkov nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za vadu v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľom namietaným porušením ním označených práv je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, pretože odvolací súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O. s. p.

22. O prekvapivé (nečakané) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. Zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí malo ustanovenie § 213 ods. 2 O. s. p. (teraz § 382 C.

s. p.), podľa ktorého mal odvolací súd postupovať vtedy, keď dospel k záveru, že sa na vec podľa jeho názoru vzťahovalo také ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní zo strany súdu prvej inštancie nebolo použité, no bolo pre rozhodnutie vo veci určujúce. Aplikácia § 213 ods. 2 O. s. p. sa týkala výlučne hmotnoprávneho posúdenia uplatneného nároku. Uvedené znamená, že uplatnený nárok bolo potrebné posúdiť podľa úplne iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia.

24. Vo vzťahu k prekvapivým rozhodnutiam existuje ustálená judikatúra najvyššieho súdu a ústavného súdu. Pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p., aby sa vyjadril k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (R 33/2011, obdobne aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 76/2014, sp. zn. 4Cdo 299/2014, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 541/2011).

25. Podľa dovolateľa má byť týmto „odlišným“ ustanovením ustanovenie § 269 Obchodného zákonníka. Uvedenú námietku dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko sa nejedná o použitie ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité. V danej veci dôvody, ktoré viedli odvolací súd k potvrdeniu napadnutého rozsudku, sú identické s dôvodmi, na ktoré vzal zreteľ už súd prvej inštancie (platnosť výpovede servisnej zmluvy). Z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by odvolací súd v tejto časti rozhodovania zohľadnil ustanovenie zákona, ktoré pred ním nezohľadnil súd prvej inštancie. Potvrdzujúci výrok napadnutého rozsudku je založený na aplikácii tých istých ustanovení, podľa ktorých vec posúdil aj súd prvej inštancie. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku, nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení rozsudku prvoinštančného súdu, len vysporiadaval s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. Na tomto mieste je potrebné poukázať na právne závery uvedené v judikáte (R 56/2012), v ktorom najvyšší súdu vecne nadväzujúc na judikát R 33/2011, vysvetlil, kedy nedochádza k znemožneniu realizácie procesných oprávnení. V judikáte R 56/2012 uviedol, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvoinštančného konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým. Takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

26. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľa konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

27. Niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní nasvedčujú tomu, že v dovolaní je zastávaný názor, podľa ktorého v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 ods. 1 O. s. p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

28. „Iná procesná vada“ bola síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), úspešne však mohla byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladala (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). I keby teda v preskúmvanej veci došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania žalobcu.

29. Dovolacie námietky žalobcu smerovali tiež k nesprávne právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom.

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je

omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania (strane sporu) možnosť uplatnenia jeho (jej) procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších inštancií je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania (strane sporu) neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho (jej) procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

31. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.